

J. A. Andrews (1865-1903) – Σύντομη βιογραφία ενός από τους σημαντικότερους Αυστραλούς αναρχικούς

provo.gr/j-a-andrews-1865-1903-short-biography-anarchist-australia

Ούτε Θεός - Ούτε Αφέντης

April 16, 2018

*Η παρούσα μετάφραση βασίστηκε κυρίως σε μια μπροσούρα, γραμμένη τον Οκτώβρη του 1985 από τον κατ' εξοχήν ιστορικό του αναρχικού κινήματος της Αυστραλίας, Bob James. Η εργασία αυτή κυκλοφόρησε τον Μάη του 1896, ως ξεχωριστή μπροσούρα, στα πλαίσια των εορτασμών για τα (τότε) 100 χρόνια του αυστραλιανού αναρχισμού από τις ομάδες *Libertarian Resources* (Ελευθεριακές Πηγές) από τη Μελβούρνη και *Monty Miller Press* από το Σίδνεϊ. Η μπροσούρα αυτή (καθώς και πάμπολλα άλλα στοιχεία για την ιστορία του αυστραλιανού αναρχισμού) έχει δημοσιευτεί και ηλεκτρονικά στην ιστοσελίδα*

www.takver.com/history/andrews.htm Στην ίδια ιστοσελίδα μπορεί κανείς να βρει και αρκετά άρθρα και κείμενα του J.A. Andrews. Η μετάφραση είναι του «Ούτε Θεός-Ούτε Αφέντης».

Ο John Arthur Andrews είναι, μάλλον, ο γνωστότερος και ο σπουδαιότερος από μια ομάδα αναρχικών που συγκρότησαν την ομάδα Melbourne Anarchist Club (MAC – Αναρχική Λέσχη Μελβούρνης). Και πρέπει να θεωρείται ως τέτοιος, γιατί μας έχει αφήσει πολύ περισσότερα γραπτά από κάθε άλλον (αν και πολλά από αυτά δεν έχουν ακόμα δημοσιευτεί και δεν είναι γνωστά σε μας, γιατί ο ίδιος τα δημοσίευσε χρησιμοποιώντας διάφορα ψευδώνυμα). Η φαντασία του ήταν απέραντη και είχε μια αρκετά δυνατή νοημοσύνη. Ήταν ένας χαρισματικός θεωρητικός, ποιητής και ιστορικός.

Γεννήθηκε στο Bendigo (επαρχιακή πόλη της Βικτώριας, λίγο έξω από τη Μελβούρνη), στις 27 Οκτώβρη 1865.

Η, κατά κάποιο τρόπο, ασυνήθιστη παιδική του ηλικία είχε τεράστια επίδραση στις απόψεις του και στις εμπειρίες της ζωής του. Οι προσωπικές του δοκιμασίες – οικογενειακές και άλλες – του προσέδωσαν μια τάση φυσικής, σωματικής αδυναμίας, αλλά και απεριόριστες ικανότητες.



J. A. ANDREWS
(A Leading Sydney Anarchist.)

Ο «Rivuleth» (για τον οποίο πιστεύεται ότι είναι ο αναρχικός ποιητής και αγωνιστής, B.P.O'Dowd), λέει ότι ο Andrews έζησε μέρος των παιδικών του χρόνων στο Emerald Hill της Μελβούρνης (μέχρι το 1874) και μετέπειτα στο προάστιο Balwyn.

Σε ηλικία 11 χρόνων παρακολούθησε το Κρατικό Σχολείο του Kew, όπου τα άλλα αγόρια τον κακομεταχειρίζονταν λόγω των αδυναμιών του και αυτός, ευαίσθητος καθώς ήταν σε κοροϊδίες, κυνηγήθηκε, χτυπήθηκε και καταδιώχτηκε ανηλεώς για δύο χρόνια. Μετά από όλα αυτά παρακολούθησε στο Κρατικό Κολλέγιο, όπου δεν ήταν επιμελής, αλλά ήταν επιτυχής στις εξετάσεις και πέρασε στις εγγραφές στο πανεπιστήμιο τον Δεκέμβρη του 1881.

Όμως, στις αρχές του 1882 πέθανε ο πατέρας του – ο οποίος εργαζόταν ως αρχιλογιστής στην κυβερνητική Υπηρεσία Ύδρευσης της Βικτώριας – από φθίση και, έτσι, στα 17 του, ο Andrews άρχισε να εργάζεται στην ίδια υπηρεσία που εργαζόταν και ο πατέρας του, ως λογιστής. Το 1883 έγινε μέλος του Young Men's Literary Society (Λογοτεχνικός Σύνδεσμος Νέων) όπου γρήγορα, εξαιτίας των ικανοτήτων του, εξελίχτηκε σε «ηγετική» φυσιογνωμία. Το 1884 ήρθε ο «πρώτος του δημόσιος λογοτεχνικός θρίαμβος». Ο «Rivuleth» δεν μας παρέχει λεπτομέρειες, αλλά το 1885 ο Andrews κέρδισε το διαγωνισμό «Melbourne Herald» με ένα ποίημα για τις 8 ώρες εργασίας.

Την περίοδο που αναμενόταν να κερδίσει το Λογοτεχνικό Βραβείο Warung (William Astley), συνάντησε και άρχισε να διαβάζει, αντίθετα, κάποιες αστυνομικές ιστορίες και μαζί τους γνώρισε τα πλέον κακόφημα μέρη της Μελβούρνης, τα οποία λίγο μετά θα γίνουν το σπίτι του. Άρχισε να ενδιαφέρεται για τον αντικληρικό και τον κρατικό σοσιαλισμό, απ' όπου, όμως, σταδιακά, αλλά σχετικά γρήγορα, κατέληξε στον αναρχισμό. Ο ίδιος λέει ότι μια φορά έγραψε μια επιστολή για τον W.W. Collins, τον λέκτορα της ελεύθερης σκέψης, που δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα ελεύθερης σκέψης «Liberator» («Απελευθερωτής») της Μελβούρνης.

Αν και ανικανοποίητος με την εργασία του ως δημοσίου υπαλλήλου, συνέχιζε να εργάζεται στην ίδια υπηρεσία, όταν στις 23 Δεκέμβρη 1886 απολύθηκε, επειδή αρνήθηκε να απολογηθεί σε έναν ανώτερό του, με τον οποίο, μάλλον, είχαν μια συνεχή διαμάχη.

Αν και ήδη είχε αποκτήσει σοβαρά προβλήματα υγείας, συνέχισε τις δημόσιες δραστηριότητές του και να γράφει. Συνέβαλε αποφασιστικά στην ίδρυση του Melbourne Anarchist Club (MAC – Αναρχική Λέσχη Μελβούρνης) το 1886, αλλά η πρώτη του, ιστορικά καταγραμμένη, εμφάνιση ήταν στις 2 Γενάρη 1887. Αν και δεν είχε πειστεί εντελώς για τον αναρχισμό, εντούτοις, άρχισε με μια ομιλία στη MAC για την «κυβερνητική ρουσφετολογία», πιθανότατα ξεθυμαίνοντας έτσι κάποια από την οργή του για τους πρώην εργοδότες του. Στις 20 Φλεβάρη 1887 μίλησε πάνω στην «απάτη των εκθέσεων» και το κείμενο της ομιλίας αυτής δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα «Honesty» («Τιμιότητα») τον Φλεβάρη του 1888 καθώς και στην εφημερίδα «Liberator» («Απελευθερωτής»). Στην ομιλία αυτή ανέπτυξε τη σκέψη ότι τέτοιες εμπορικές τελετές, όπως αυτές που διοργανώνονταν στη Μελβούρνη τότε, δεν είχαν τίποτα να κάνουν με το «ελεύθερο εμπόριο» και βοηθούσαν στην επέκταση των μεγάλων εταιριών σε βάρος των μικρών. Έγινε, επίσης, γραμματέας μιας Co-operative Printing Co (Συνεργατικής Τυπογράφων), η οποία τύπωνε την εφημερίδα «Honesty» (το εκφραστικό όργανο της MAC), για μερικές βδομάδες τον Μάη του 1887. Τότε

εγκαταστάθηκε στο Dunolly (στην επαρχιακή Βικτώρια) για μια περίοδο (από τον Μάη του 1887 έως τα μέσα του 1888), όπου εργάστηκε ως νομικός σύμβουλος και όπου η υγεία του βελτιώθηκε.

Κατά την επιστροφή του στη Μελβούρνη, επέκτεινε τις δημόσιες δραστηριότητές του, και ένα σοβαρό τραύλισμα από το οποίο υπέφερε νωρίτερα έχει ελαττωθεί. Επέστρεψε στην MAC, για να βρει τους οπαδούς της αλληλοβοήθειας (mutualists) να τσακώνονται άγρια μεταξύ τους πάνω στο ποια μέθοδος ήταν η καλύτερη για να υπολογιστεί η εργάσιμη ώρα και η παραγωγή ώστε να εξασφαλιστεί η ισότητα και η ανεξαρτησία της εργασίας. Η αντίδρασή του στη διαμάχη αυτή, η οποία είχε ως αποτέλεσμα την πρώτη μεγάλη διάσπαση και τη μετακόμιση του MAC σε ένα Co-operative Home (Συνεργατικό Σπίτι), ήταν να επεξεργαστεί τη δική του άποψη. Και την άποψή του για τα ζητήματα αυτά την περιέγραψε με σαφήνεια ως κομμουνιστικό αναρχισμό, πιστεύοντας ότι η σύνθεσή «του» ήταν η μοναδική και η πιο αξιόλογη. Η φιλοσοφία του Andrews, με την οποία αυτός προσπάθησε να εξαλείψει τις διαφορές ανάμεσα στον αναρχικό κομμουνισμό και τον ατομικισμό, στις διαμάχες αυτές στο εσωτερικό του MAC, έφερε μια δεύτερη διάσπαση και την τελική διάλυση της οργάνωσης. Δύο ήταν τα κυρίαρχα θέματα της διαμάχης: πρώτον, η ατομική ή συλλογική ιδιοκτησία από έναν εργαζόμενο σε ένα παραγόμενο προϊόν και, δεύτερον, η πάλη και η φυσική βία ως το αναπόφευκτο αποτέλεσμα μιας αλλαγής από μια εκμεταλλευτική και ιεραρχική σε μια συνεργατική κοινωνία. Οι υποστηρικτές της αλληλοβοήθειας και όσοι ήσαν γύρω από τον David Andrade (σημαντική προσωπικότητα του αναρχικού χώρου της Μελβούρνης την εποχή αυτή) πίστευαν ότι, οι κομμουνιστές, με το να συνηγορούν υπέρ της μεγάλης πιθανότητας βίας, στην πραγματικότητα δικαιολογούσαν την αντι-αναρχική υστερία της εποχής και τους επιδέξια μανουβραρισμένους ισχυρισμούς ότι «ο αναρχισμός σήμαινε μια ακατάπαυστη σφαγή».

Ενόσω η διαμάχη αυτή συνεχιζόταν, ο Andrews διαδέχτηκε τον, αμερικάνικης καταγωγής, αναρχικό Urram, ο οποίος επέστρεψε στον αντικληρικαλισμό κατά τη διάρκεια της πρώτης διαμάχης στο MAC, ως εκδότης των δύο τελευταίων τευχών της εφημερίδας «Honesty». Μια συλλογή ποιημάτων του με τίτλο «Temple Mystic» κυκλοφόρησε στο τέλος του 1888, τυπωμένη στο τυπογραφείο F.W.Niven στην επαρχιακή πόλη της Βικτώριας Ballarat, αν και στην «Honesty» έγινε λόγος ότι ήταν έκδοση του MAC. Δύο μπροσούρες του με τίτλο «Nihilism» («Μηδενισμός») και «For Truth and Right» («Για την Αλήθεια και το Δίκιο») αναμενόταν να κυκλοφορήσουν περίπου τον ίδιο καιρό με τον κατακερματισμό του MAC, αλλά εκδόθηκαν μερικά χρόνια αργότερα. Ο Andrews συνέχισε να γράφει κείμενα για έντυπα όπως το «Punch» («Γροθιά»), «Bulletin» («Δελτίο») και «The Melbourne Herald» («Ο Κήρυκας της Μελβούρνης»), συχνά με ψευδώνυμα, ενώ εξέδωσε και το έντυπο του Australian Natives Association (Σύνδεσμος Αυστραλών Ιθαγενών) το «Australian» («Αυστραλός»), μέχρι τη διακοπή της κυκλοφορίας του στα τέλη του 1888, αν και κάποιοι είχαν την υποψία (χωρίς, όμως, ιστορική τεκμηρίωση) ότι κάποια αντι-αναρχικά κείμενα που εμφανίστηκαν στα έντυπα αυτά πριν το 1888 γράφτηκαν από τον Andrews.

Όταν, λοιπόν, οι σχέσεις μεταξύ αναρχικών κομμουνιστών και οπαδών της αλληλοβοήθειας έγιναν αρκετά άσχημες, οι πρώτοι αποχώρησαν από το MAC και εισήλθαν σε άλλες οργανώσεις στις αρχές του 1889.

Ο Andrews εισήλθε σε μια περίοδο μεγάλης ένδειας και ανέχειας. Για να εξοικονομήσει χρήματα, κοιμόταν σε πάγκα, σε δεξαμενές νερού, σε εγκαταλειμμένα σπίτια ή περιφερόταν

στους δρόμους χωρίς να κοιμάται. Έψαχνε για τροφή στις όχθες των ρυακιών και ποταμών, αρχίζοντας να εκφράζει κάποιες θεωρίες περί αυτότητας του ατόμου. Τα έσοδά του προέρχονταν μόνο από την πώληση της εφημερίδας «Radical» («Ριζοσπάστης»), εξαιτίας της οποίας απέκτησε και μια σχεδόν συνεχή παρενόχληση από την αστυνομία. Προσπάθησε να μείνει σε κάποια σπίτια στο προάστιο North Richmond, στη Μελβούρνη, αλλά το ακριβό νοίκι τον απέτρεψε.

Οι αναρχικοί κομμουνιστές και διάφοροι σοσιαλιστές της Μελβούρνης ίδρυσαν ένα τμήμα της Australian Socialist League (ASL – Αυστραλιανή Σοσιαλιστική Ένωση) τον Μάρτη του 1889, με τον Andrews ως γραμματέα του τμήματος, μέχρι που ο Sam Rosa, ο Flynn και μερικοί άλλοι άλλαξαν το καταστατικό τον Ιούλη του ίδιου χρόνου και μετέτρεψαν το τμήμα σε Social-Democratic League. Οι αναρχικοί κομμουνιστές τότε σκέφτηκαν να συγκροτήσουν τη δική τους οργάνωση, αλλά κάτι τέτοιο δεν φαίνεται να συνέβη και ο Andrews αργότερα είπε ότι αυτή την περίοδο ο δογματισμός είχε τόσους πολλούς υποστηρικτές στον αναρχικό χώρο που απέτρεψε τη συγκρότηση μιας αναρχικής οργάνωσης. Δημιουργήθηκε τότε στη Μελβούρνη μια Συνέλευση των «Knights of Labor» («Ιπποτών της Εργασίας»), στην οποία συμμετείχαν μερικοί ονομαστοί αναρχικοί της εποχής, όπως οι Larry Petrie, Peter McNaught και «Chummy» Fleming, αλλά ο Andrews μίλησε αρκετά υποτιμητικά γι' αυτή την προσπάθεια.

Το 1889 τα περισσότερα γραπτά του Andrews εμφανίστηκαν στην εφημερίδα «Radical», του σοσιαλιστή Winspear, που εκδιδόταν στην πόλη Hamilton της Νέας Νότιας Ουαλίας. Ο ίδιος ο Winspear άρχισε να ρέπει προς τον αναρχισμό και να δημοσιεύει όλο και περισσότερα αναρχικά κείμενα στην εφημερίδα του, ενώ, επίσης, άρχισε να τη διοικεί και να έχει επαφές με το εργατικό κίνημα στην ανατολική Αυστραλία και στην πόλη της Αδελαΐδας. Πάντως, ο Winspear έκλινε περισσότερο προς τις ιδέες της αλληλοβοήθειας και όταν, κάποια στιγμή, απέκτησε σχέσεις με την Sydney Socialist League (το παράρτημα της ASL στο Σίδνεϊ) και εγκατέλειψε την εφημερίδα του που σταμάτησε, φυσικά, την κυκλοφορία της.

Επίσης, ο Andrews εκείνη την εποχή έγραφε και έστειλε κείμενά του σε δύο πορτογαλικές αναρχικές εφημερίδες καθώς και στην εφημερίδα «Liberty» («Ελευθερία») του Benjamin Tucker στη Βοστώνη των ΗΠΑ.

Στις αρχές του 1890 ο Andrews, όπως πολλοί άλλοι, μετακινήθηκε στα βόρεια της Μελβούρνης και βρήκε δουλειά στην επαρχιακή εφημερίδα «Yea and Alexandra Standard» από όπου στις 10 Μάη έστειλε μια επιστολή στην καθημερινή εφημερίδα της Μελβούρνης «Age» («Εποχή»), στην οποία υπέγραφε ως διεθνής αναρχικός ανταποκριτής για τα γεγονότα στην Ευρώπη. Όταν ξέσπασε η τότε σημαντική απεργία των λιμενεργατών τον Αύγουστο του ίδιου χρόνου και έφτασαν στα χέρια του πληροφορίες ότι στρατός από την επαρχιακή Βικτώρια κινείται εναντίον των απεργών, δημοσίευσε ένα Μανιφέστο, για του οποίου την διανομή φυλακίστηκε ο αναρχικός αγωνιστής John White.

Ο Andrews έπαιξε, επίσης, σημαντικό ρόλο και σε μια άλλη απεργία την ίδια περίοδο, αναγκάζοντας ένα συνταγματάρχη να παραδεχτεί δημόσια ότι δεν πρόκειται να επιτεθεί με τους στρατιώτες του στους απεργούς. Εγκατέλειψε τότε την εφημερίδα και επέστρεψε για

λίγο στη Μελβούρνη, όπου συγκάλεσε μια μάζωξη αναρχικών κομμουνιστών με αντικείμενο την κυκλοφορία μιας εφημερίδας. Αλλά αυτό δεν έγινε, γιατί η μάζωξη αυτή δεν κατέληξε πουθενά.

Περίπου προς το τέλος του 1890 εγκαταστάθηκε στο Σίδνεϊ, όπου, αρχικά, έγραφε συνθήματα και αναρχικά σύμβολα στους τοίχους, αλλά γρήγορα άρχισε να εμφανίζεται στις συνελεύσεις της Sydney Socialist League (ASL) όπου συνάντησε τον, γερμανικής καταγωγής, αναρχικό, Joseph Schellenberg, ζώντας στο κτήμα του. Ο Schellenberg ήταν από τα αρχικά μέλη της ASL. Στα μέσα του 1891 ο Andrews βοήθησε να συγκροτηθεί ένα κέντρο προπαγάνδας στο κτήμα του Schellenberg, στο Smithfield, λίγο έξω από την πόλη του Σίδνεϊ. Εκεί ήταν που τα μέλη του Communist-Anarchist Group of Central Cumberland (Κομμουνιστική-Αναρχική Ομάδα του Κεντρικού Cumberland – ομάδα που είχε, στο μεταξύ, συγκροτήσει ο Andrews και άλλοι αναρχικοί) άρχισαν να επηρεάζουν τον τότε ανατρεπτικό χώρο του Σίδνεϊ και ολόκληρης της Αυστραλίας.

Ο Andrews ήταν περισσότερο θεωρητικός παρά ακτιβιστής δρόμου, αν και συμμετείχε σε αρκετές ενέργειες. Ήταν ο εκφραστής μιας τάσης για έναν αποκεντρωμένο σοσιαλισμό στο εργατικό και ριζοσπαστικό κίνημα της εποχής, αλλά, όμως, ήταν και ο στόχος όλων αυτών που επεδίωκαν να καταστρέψουν αυτή την τάση.

Επειδή ήταν αρκετά ειλικρινής στον αναρχισμό του, σε μια στιγμή κατά την οποία απλώς και μόνο το άκουσμα αυτής της λέξης ήταν σαν το κόκκινο πανί απέναντι σε έναν ταύρο και εξαιτίας της περιφρόνησής του για την εμφάνισή του, το παρουσιαστικό του και τον τρόπο ζωής του, διάφοροι άλλοι τους οποίους επηρέασε όσον αφορά τον τοπικό έλεγχο και τις αποκεντρωμένες δομές, επέλεξαν να κρατήσουν απόσταση από αυτόν. Η συνεχής παρενόχληση της αστυνομίας, διάφορα δημοσιεύματα στις εφημερίδες που τον διέσυραν και δικαστικές αποφάσεις, όλα αυτά μαζί τον κατέβαλαν.

Σε όλα αυτά το ζήτημα που κατείχε κεντρικό ρόλο ήταν το ζήτημα της βίας. Ο Andrews με συνέπεια συνιστούσε επιμονή και μετριοπάθεια, αλλά δεν τον καταλάβαιναν και τον παρεξηγούσαν. Οι απόψεις του για την επανάσταση ήταν ότι έπρεπε να είναι το αποτέλεσμα αυθόρμητων εξεγέρσεων και έτεινε για μορφωτικούς λόγους να περιφρονεί τις συνωμοτικές μεθόδους. Υποστήριξε σθεναρά την άμεση δράση και αγωνιούσε, όπως και άλλοι ριζοσπάστες έκαναν, για την προφανή δειλία και υποχωρητικότητα που επεδείκνυε ο «αφρός του αυστραλιανού έθνους» (όπως έλεγε) και οι ηγέτες των συνδικάτων του. Έθεσε το ερώτημα γιατί οι απεργίες αποτύγχαναν και έφερε παραδείγματα από άλλες στην Ευρώπη που ήταν επιτυχημένες.

Η ASL του Σίδνεϊ ήταν ένα πεδίο μάχης όπου η πρώτη ήττα των οπαδών της άμεσης δράσης και των αντικοινοβουλευτικών αγωνιστών επήλθε από τους μετριοπαθείς και τους οπορτουνιστές, οι οποίοι παρουσιάζονταν ως πολιτικοί της εργατικής τάξης που βιάζονταν να εισέλθουν στο κοινοβούλιο. Ο μεταρρυθμιστής σοσιαλιστής, Sam Rosa (κάποτε και υπό διαφορετικές συνθήκες επαναστάτης), ενώθηκε με όλους αυτούς για να σταματήσει την ASL να ασχολείται με ζητήματα όπως η ανεργία, απαγορεύοντας κάθε έναν «με βεβαρημένο παρελθόν» να μιλά από το βήμα της ASL, απαιτώντας όλοι οι «αυτο-επαγγελματίες» (όπως έλεγε) αναρχικοί να εγκαταλείψουν την οργάνωση και απέκλεισε την «επαναστατική» φρασεολογία. Τα μέτρα αυτά είχαν τα επιθυμητά (για όλους αυτούς) αποτελέσματα και οδήγησαν την αναρχική προπαγάνδα σε απομόνωση. Αλλά, κατά

ειρωνικό τρόπο, μερικοί ευρύτατα γνωστοί προπαγανδιστές, ενώ δεν ήσαν αναρχικοί, έγραψαν, όπως ο William Lane, ότι ο αναρχισμός ήταν η επιτομή του πολιτισμού των δασών, η φιλία ή η εθελοντική συνεργασία και η το υψηλότερο δυνατό κοινωνικό ιδανικό. Μάλιστα, την ίδια εποχή μερικοί από τους πιο διακεκριμένους και δημοφιλείς λέκτορες και ηγέτες μέσα και έξω από τις γραμμές του αυστραλιανού εργατικού κινήματος, όπως οι W.W.Head, Jim Mooney, Harry S. Taylor, Peter McNaught και άλλοι, ήσαν γνωστοί για τον ενθουσιώδη αναρχισμό τους, τον οποίο μερικοί από αυτούς περιέγραφαν ως εθελοντικό κομμουνισμό και υψηλότερου επιπέδου ατομικισμό και για τον οποίο θα θυσιάζαν ακόμα και τη ζωή τους.

Δυστυχώς, οι περισσότεροι από αυτούς ήσαν μόνο θεωρητικοί και το σύστημα στο οποίο παραπάνω αντιτίθονταν δεν ήταν διατεθειμένο να ανεχτεί άλλο τέτοιους ενθουσιασμούς και περίπου δύο χρόνια αργότερα οι προσπάθειές τους ποδοπατήθηκαν από την εξουσία που αποδείχτηκε δυνατότερη από όλες τις δυνάμεις εργατών και άλλων ανθρώπων που οι διάφοροι αναρχικοί και ριζοσπάστες ήσαν τότε ικανοί να κινητοποιήσουν. Στην περίπτωση του Andrews, ο Οκτώβρης του 1891 ήταν η αρχή του τέλους, αφού μια νέα συντηρητική κυβέρνηση ανέλαβε την εξουσία και την οποία ο Andrews την ονόμασε «Η βασιλεία του τρόμου». Αρχικά, εκτός από την αναστάτωση ανάμεσα στους «Εργατικούς» βουλευτές, δεν υπήρχε κανένα σημάδι για την καταστροφή που θα ερχόταν.

Τον Οκτώβρη του 1891 έγινε ένα συνέδριο των αναρχικών στο Smithfield, στο οποίο παραβρέθηκε και μια αντιπροσωπεία από το εξωτερικό, ενώ στάλθηκαν ευχές από αναρχικές ομάδες χωρών της Ευρώπης. Το πρώτο τεύχος της εφημερίδας «Anarchy» («Αναρχία») τυπώθηκε με ουσιαστική βοήθεια του Andrews και στο οποίο γινόταν αναφορά στα γεγονότα του Heymarket. Μετά από αυτό, όμως, το αναρχικό κέντρο του Smithfield αποδείχτηκε αρκετά ασταθές για τους σοβαρούς αναρχικούς. Ο Andrews εγκατέλειψε το κέντρο στις αρχές του 1892 και για τα επόμενα δύο χρόνια περνούσε τον καιρό του πουλώντας βιβλία, γράφοντας και μιλώντας, ειδικά στις αποβάθρες και στα στέκια των ανέργων, μέρη με τα οποία ένιωθε περισσότερη συγγένεια. Κινοίταν σε μέρη όπως η επαρχία της Νέας Νότιας Ουαλίας και η πόλη Newcastle. Η υγεία του δεν ήταν καλή, ενώ υπέφερε και από μελαγχολία. Αλλά τύπωνε αρκετές προκηρύξεις και κείμενά του ο ίδιος και ύστερα τα μοίραζε. Ήταν ακόμα παραλήπτης υλικού από άλλες χώρες. Πάντως, ο Andrews, ο Larry Petrie, ο Scellenberg και ελάχιστοι άλλοι αναρχικοί αγωνιστές έδιναν τα πάντα και προσπαθούσαν να προτρέψουν αρκετό κόσμο να βρει το δρόμο του. Ήσαν πασίγνωστοι και τους καλούσαν από παντού να μιλήσουν και έτσι, βέβαια, έγιναν και στόχοι των αντιδραστικών δυνάμεων.

Αυτό που ο Andrews ονόμασε «περίοδο-δυναμίτη» άρχισε κατά τα μέσα του 1892. Ήταν μια περίοδος κατά την οποία πίστευε ότι ένας εμφύλιος πόλεμος ήταν δυνατόν να ξεσπάσει από στιγμή σε στιγμή και αυτό παρ' ολίγο να γίνει σε τουλάχιστον τέσσερις περιπτώσεις. Ήταν μια περίοδος μεγάλης μυστικότητας από πλευράς των αναρχικών όσον αφορά τις δραστηριότητές τους και έτσι δεν υπάρχουν αρκετά διαθέσιμα ιστορικά στοιχεία.

Τον Ιούλη του 1892 άρχισε η απεργία των εργατών των μεταλλείων στο Broken Hill και η κυβέρνηση και η αστυνομία έστειλαν αμέσως τους πράκτορές τους, ενώ αργότερα ακολούθησε και στρατός για να προστατέψει τους απεργοσπάστες, που η κυβέρνηση τους ονόμαζε τότε «ελεύθερους εργαζόμενους». Οι ηγέτες της απεργίας συνελήφθησαν τον Σεπτέμβρη και φυλακίστηκαν τον Οκτώβρη του ίδιου χρόνου. Η κυβέρνηση Dibbs τότε

έθεσε σε εφαρμογή ένα μεγαλεπήβολο σχέδιο προβοκάτσιας σε βάρος των αναρχικών και άλλων ριζοσπαστών κι έτσι ο Andrews κατηγορήθηκε επίσημα από έναν πρώην φίλο του, μέσω ενός άρθρου σε εφημερίδα, ότι κατασκεύαζε βόμβες και ότι προσπαθούσε να εισάγει ανάλογες ιδέες στο εργατικό κίνημα. Η κυβέρνηση απαγόρευσε τις δημόσιες συγκεντρώσεις και άρχισε να συλλαμβάνει κόσμο, όπως έγινε με κάποιους υποδηματεργάτες μόνο και μόνο επειδή απεργούσαν... Διάφοροι χαφιέδες και εγκάθετοι της αστυνομίας προσπάθησαν να οργανώσουν μια συγκέντρωση σε απαγορευμένο μέρος, ελπίζοντας να στήσουν παγίδα στον Andrews και άλλους αναρχικούς. Αλλά ο Andrews και οι σύντροφοί του ειδοποιήθηκαν να προσέχουν και η συγκέντρωση αναβλήθηκε. Τον Μάη του 1893, δύο μυστικοί αστυνομικοί (και οι δύο Γάλλοι), παριστάνοντας τους αναρχικούς με σχέδια για βόμβες, πλησίασαν τον Andrews, αλλά αυτός απομακρύνθηκε από αυτούς. Ένα νέο παράνομο περιοδικό άρχισε να κυκλοφορεί το «Hard Cash» («Σκληρά Μετρητά» ή κάτι παρόμοιο), έχοντας ως θέματά του καταχρήσεις σε τράπεζες και συνδέσεις μελών της αστικής τάξης σε αυτές και άλλα παρόμοια.

Η παρακολούθηση και οι προσπάθειες προβοκάτσιας της αστυνομίας συνεχίστηκαν και εντάθηκαν. Μια βόμβα για την οποία θα κατηγορείτο ο Andrews βρέθηκε και εξουδετερώθηκε πριν την ξαναβρεί η αστυνομία. Αλλά η έκρηξη μιας βόμβας στο Brisbane οδήγησε στη σύλληψη του αναρχικού Larry Petrie. Ο Andrews και μερικοί άλλοι αναρχικοί άρχισαν να προετοιμάζονται για πόλεμο, με αφορμή τη δίκη του Petrie στο Σίδνεϊ. Αλλά στη δίκη αποκαλύφθηκε ότι η όλη υπόθεση ήταν κατασκευασμένη σκευωρία από την αστυνομία και ο Petrie αθώωθηκε και απελευθερώθηκε. Μερικοί πρότειναν ένοπλη αντίσταση, αλλά ο Andrews ήταν κατηγορηματικά αντίθετος.

Το 1894 ο Andrews, πάντως, συνελήφθη τυχαία και φυλακίστηκε δύο φορές και κάθισε τον περισσότερο χρόνο στη φυλακή για μικροϋποθέσεις. Η ένταση είχε αρχίσει να λήγει καθώς το εργατικό κίνημα είχε αποδεκατιστεί, οι διάφοροι ριζοσπάστες ήταν διασκορπισμένοι ή στη φυλακή και το όλο κίνημα είχε μεταβληθεί σε ένα μετριοπαθές και σεβαστό μονοπάτι κοινωνικής δημοκρατίας. Ακόμα και οι αναρχικοί έχουν σοβαρότατα προβλήματα.

Τον Ιούλη του 1894 ο Andrews δημοσίευσε το «Handbook of Anarchy» («Εγχειρίδιο της Αναρχίας»), για το οποίο ο ίδιος και οι εκδότες του, Wolfe και Robinson, φυλακίστηκαν, επειδή δεν είχαν τυπωμένο το σωστό όνομα και τη διεύθυνση του τυπογραφείου (υπήρχαν μόνο το όνομα και η διεύθυνση του Andrews), αλλά ήταν φανερό ότι αυτό έγινε για τον αρκετά επιθετικό λόγο του συγγραφέα στην μπροσούρα αυτή.

Όταν αποφυλακίστηκε ο Andrews συνέχισε να εκδίδει διάφορα κείμενα και μπροσούρες και έντυπα, ένα από τα οποία με τίτλο «Revolt» («Εξέγερση»), χαρακτηρίστηκε από τις αρχές ως προκλητικό. Συνελήφθη ξανά τον Δεκέμβρη του 1894 και στις 21 Φλεβάρη 1895 καταδικάστηκε σε 5 μήνες φυλάκιση. Το 1894, στο μεταξύ, είχε βρει χρόνο να μάθει κάποια Κινέζικα και να γράψει κάποια άρθρα για περιοδικά του Σίδνεϊ. Πριν από την πρώτη του σύλληψη και ανάμεσα στις δύο περιόδους φυλάκισής του, ο Andrews έκανε ό,τι μπορούσε για να υποστηρίξει κάποια μέλη μιας αναρχικής ομάδας με το όνομα Active Service Brigade, που φυλακίστηκαν για κάποια άρθρα στα έντυπα «Hard Cash» και «Justice» («Δικαιοσύνη»), αλλά και τις οικογένειές τους. Έγραψε, μάλιστα, στη «Revolt» τον Δεκέμβρη του 1894, ότι για την υπόθεση αυτή αποκόμισε και καλά και άσχημα συμπεράσματα.

Τον Ιούλη του 1895 βγήκε από τη φυλακή και έμεινε στο Σίδνεϊ για λίγο, πριν επιστρέψει οριστικά στη Μελβούρνη. Η εφημερίδα «The Socialist» («Σοσιαλιστής») στις 10 Σεπτέμβρη 1895 έγραψε ότι σχεδίαζε να εκδώσει μια εφημερίδα, αλλά, αντί γι' αυτήν, εξέδωσε μερικές προκηρύξεις και μερικές μικρές μπροσούρες, όπως τις «Each According to His Needs» («Ο Καθένας Σύμφωνα με τις Ανάγκες του») και «Criticisms on Authority, Law and the State» («Κριτικές για την Εξουσία, το Νόμο και το Κράτος»), έχοντας ως διεύθυνση την οδό Cardigan του εσωτερικού προαστίου Carlton της Μελβούρνης, ενώ δημοσίευσε και κάποια ποιήματά του. Από την αναρχοκομμουνιστική επιθεώρηση του Μπουένος Άιρες της Αργεντινής «El Perseguido» μετέφρασε και κυκλοφόρησε κάποια άρθρα, ενώ αλληλογραφούσε με κάποιον από την Αδελαΐδα για την πιθανότητα ίδρυσης μιας αναρχικής ομάδας εκεί.

Από τον Γενάρη του 1896 μετακόμισε στο προάστιο South Yarra της Μελβούρνης από όπου εξέδωσε δύο τεύχη της εφημερίδας «Reason» («Αιτία»), με τη βοήθεια του επιστήθιου φίλου του «Rivuleth» (για τον οποίο, όπως είπαμε πριν, πιστεύεται ότι ήταν ο αναρχικός αγωνιστής και ποιητής Bernard O'Dowd), ενώ δημοσίευσε και το επικό ποίημα με τίτλο «Teuteisweldt» στα γερμανικά (στα αγγλικά «Devils World»). Συνέχισε τις διεθνείς του επαφές με έντυπα από το Παρίσι καθώς και την εφημερίδα «Firebrand» («Δαυλός») από το Όρεγκον των ΗΠΑ, οι εκδότες της οποίας του προσέφεραν εργασία, αλλά δεν μπορούσε να πάει εκεί γιατί δεν μπορούσε να βρει τα χρήματα για τα εισιτήρια. Προσπάθησε, επίσης, μαζί με άλλους αναρχικούς της Μελβούρνης, όπως οι Fleming και Wilson, να ανασυστήσει το Melbourne Anarchist Club, χωρίς επιτυχία όμως. Στα τέλη του 1896 εξέδωσε κάποια υλικά (που, όμως, αποδόθηκαν στην ομάδα Sydney Anarchist Movement – Αναρχικό Κίνημα Σίδνεϊ), όπως το δελτίο «Anarchy» και κάποιες μπροσούρες, ενώ η καθημερινή εφημερίδα «Daily Telegraph» («Καθημερινός Τηλέγραφος») του Σίδνεϊ, στις 13 Γενάρη 1897 αναφέρει ότι παρακολούθησε μια συνέλευση 7 αναρχικών του Σίδνεϊ, κοντά στην τοποθεσία Circular Quay, προσπαθώντας να ιδρυθεί μια αναρχική ομάδα, αλλά αυτό δεν είναι ιστορικά διαπιστωμένο.

Αλλά από το 1895 σταδιακά ο Andrews είχε αρχίσει να κουράζεται από τη μαζική δουλειά και άρχισε να εστιάζει την προσοχή του περισσότερο σε φιλοσοφικές εργασίες και δουλειά από το παρασκήνιο. Έγραφε συνεχώς για διάφορες εφημερίδες και έντυπα και έγινε γνωστός στους πολιτικούς κύκλους για τη συμμετοχή του σε δημόσιους διαλόγους για διάφορα ζητήματα. Επίσης, δεν έχασε το ενδιαφέρον του για τις αγροτικές αυτάρκειες κοινότητες και αναμείχθηκε σε μια τέτοια προσπάθεια μιας ομάδας να συγκροτήσει μια τέτοια κοινότητα στον ποταμό Murrumbidgee (από τους μεγαλύτερους ποταμούς της Αυστραλίας) και η οποία είχε ιδεολογικές καταβολές και αναφορές σε θεωρητικούς όπως Χένρι Ντέιβιντ Θωρό, Τσανγκ-Τσου, Τολστόϊ καθώς και σε χριστιανικές δοξασίες, αλλά δεν υπάρχουν στοιχεία για το αν η ομάδα αυτή προχώρησε στα σχέδιά της ή όχι.

Αλλά, όπως δείχνουν τα διαθέσιμα στοιχεία, ο Andrews ποτέ στην ουσία δεν σταμάτησε τις προσπάθειές του για αναρχική οργάνωση. Ένα τεύχος της αντιεξουσιαστικής εφημερίδας «Tocsin» («Συναγερμός» – εκδότης της ήταν ο φίλος του Bernard O'Dowd) στις 7 Απρίλη 1898 δημοσίευσε μια είδηση για μια συνέλευση μιας ομάδας με την επωνυμία Voluntary Socialists ή Communists-Anarchists (Εθελοντικοί Σοσιαλιστές ή Κομμουνιστές-Αναρχικοί), αλλά δεν δίνονταν περαιτέρω λεπτομέρειες.

Ο Andrews αναμείχθηκε, επίσης, όπως και ο σοσιαλιστής, Frank Anstey (μετέπειτα

βουλευτής και υπαρχηγός του Εργατικού Κόμματος), στην Victorian Labor Federation (VLF – Εργατική Ομοσπονδία Βικτώριας), η οποία συγκροτήθηκε το 1898 για να οργανώσει τους εργατικούς αγώνες. Ήταν γραμματέας της από τον Ιούλη του 1900 μέχρι τα μέσα του 1901, όταν διαδέχτηκε τον Β. Ο'Dowd ως εκδότης της εφημερίδας «Tocsin», αλλά διατήρησε τη θέση του ως μέλος της διοίκησης της VLF, όταν αυτή αναδιοργανώθηκε και μετονομάστηκε σε Co-operative Commonwealth (Συνεργατική Κοινοπολιτεία).

Παράλληλα, όπως είπαμε στην αρχή, ο Andrews ήταν και εφευρέτης. Στις 31 Μάρτη 1900 στο περιοδικό «Bulletin», δημοσιεύτηκε ένας κατάλογος εφευρέσεών του.

Αναμείχθηκε και σε διάφορους άλλους συνδέσμους και συλλόγους, ακόμα, όπως, για παράδειγμα, στην Criminological Society (Σύνδεσμος Εγκληματολογίας) και στην εφημερίδα «Tocsin» (αλλά και στο πρώτο τεύχος της «Reason») δημοσίευσε διάφορα άρθρα σχετικά με τις συνθήκες διαβίωσης στις φυλακές, χρησιμοποιώντας και το προσωπικό του παράδειγμα ως φυλακισμένου. Συμμετείχε, επίσης, ενεργά σε μια εκστρατεία της Criminological Society που καλούσε στην έρευνα από μια Βασιλική Επιτροπή για τις συνθήκες στις φυλακές.

Ως εκδότης της «Tocsin», ο Andrews προώθησε τις κύριες αρχές του αναρχισμού και άρχισε να διαχωρίζεται από κάποιους αναρχικούς, που γι' αυτόν η άρνησή τους για κάθε νόμο, την πολιτική, το κράτος κ.λπ., εκφραζόταν αρκετά περιορισμένα και στενόμυαλα. Συνέχισε τις διεθνείς του επαφές και δραστηριότητες, αποτελώντας γέφυρα μεταξύ των αγγλόφωνων και μη αγγλόφωνων αναρχικών, μια άγνωστη, αλλά σημαντική πλευρά της αυστραλιανής ιστορίας. (Η συντριπτική πλειοψηφία των τότε αναρχικών της Αυστραλίας ήσαν από το εξωτερικό. Για παράδειγμα, στο Σίδνεϊ οι περισσότεροι αναρχικοί ήσαν γαλλικής και αγγλικής καταγωγής, στη Μελβούρνη υπήρχαν αγγλικής και αμερικάνικης καταγωγής αναρχικοί, ενώ στην Αδελαΐδα υπήρχε ένας μεγάλος αριθμός Γερμανών αναρχικών). Ο φίλος και σύντροφός του, Bernard O'Dowd, παρέχει πληροφορίες μετά το θάνατο του Andrews, ότι εκτός από τα ισπανικά και τα κινέζικα, ο Andrews γνώριζε σχεδόν όλες τις ευρωπαϊκές γλώσσες και προς τα τελευταία χρόνια της ζωής του άρχισε να μαθαίνει τα ρώσικα μέσω των εβραϊκών (Hebrew).

Στα τέλη του 1902 ο Andrews μπήκε στο νοσοκομείο βαριά άρρωστος, με βαριάς μορφής πυματώση και στις 26 Ιούλη 1903 πέθανε, σε ηλικία 38 χρόνων. Οι σύντροφοι και φίλοι του τον κήδεψαν με δικά τους έξοδα και θάφτηκε στο Νεκροταφείο του προαστίου Kew.

Στην «Tocsin», μετά το θάνατό του, κάποιος με το όνομα «Bohemian» του αφιέρωσε ένα ποίημα, τα τμήματα Coburg και Emerald Hill του Εργατικού Κέντρου Μελβούρνης (που είχε, στο μεταξύ, ιδρυθεί) εξέφρασαν τη συμπάθειά τους γι' αυτόν και ο αναρχικός W.J.Sharpley, που τον γνώριζε πολύ καλά, τον παρομοίωσε με τον Θωρό, τον Τολστόϊ, τον Κροπότκιν και τον Βερλαίν. Ο σοσιαλιστής Bertram Stevens έγραψε ότι ζούσε με ψίχουλα, σαν τον Χριστό, ο Ernie Lane τον παρουσίασε ως μια από τις σημαντικότερες μορφές του επαναστατικού κινήματος και ο Jack Lang είπε ότι ήταν άνθρωπος τεράστιων ικανοτήτων. Τα ίδια περίπου είπαν και έγραψαν διάφοροι άλλοι, αναρχικοί, σοσιαλιστές και ηγέτες του εργατικού κινήματος της Αυστραλίας.

